

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

9. september 2020*

Eelotsusetaotlus – Varjupaigapoliitika – Rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühised nõuded – Direktiiv 2013/32/EL – Artikkel 46 – Euroopa Liidu põhiõiguste harta – Artikkel 47 – Õigus tõhusale õiguskaitsevahendile – Kaebus otsuse peale, millega on korduv rahvusvahelise kaitse taotlus jäetud vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata – Kaebetähtaeg – Kättetoimetamise viisid

Kohtuasjas C-651/19,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Conseil d'État' (Belgia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 1. augusti 2019. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 2. septembril 2019, menetluses

JP

versus

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president J.-C. Bonichot, Euroopa Kohtu asepresident R. Silva de Lapuerta (ettekandja), kohtunikud M. Safjan, L. Bay Larsen ja N. Jääskinen,

kohtujurist: P. Pikamäe,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- JP, esindaja: *avocat* D. Andrien,
- Belgia valitsus, esindajad: C. Pochet, M. Van Regemorter ja C. Van Lul,
- Prantsuse valitsus, esindajad: D. Dubois ja A.-L. Desjonquères,
- Euroopa Komisjon, esindajad: M. Condou-Durande ja A. Azema,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta (ELT 2013, L 180, lk 60) artiklit 46 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklit 47.
- 2 Taotlus on esitatud JP ja Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (pagulaste ja kodakondsuseta isikute üldvolinik (Belgia); edaspidi „üldvolinik“) vahelises vaidluses üldvoliniku otsuse üle, millega tunnistati JP esitatud korduv rahvusvahelise kaitse taotlus vastuvõetamatuks.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiivi 2013/32 põhjendustes 18, 20, 23, 25, 50 ja 60 on märgitud:

„(18) Rahvusvahelise kaitse taotluse kohta võimalikult kiiresti otsuse tegemine, ilma et see piiraks taotluse piisavat ja täielikku läbivaatamist, on nii liikmesriikide kui ka rahvusvahelise kaitse taotlejate huvides.

[...]

(20) Selgelt määratletud juhtudel, kui taotlus on tõenäoliselt põhjendamatu [...], peaks liikmesriikidel olema võimalik taotluse läbivaatamise menetlust kiirendada, eelkõige kehtestades teatud menetlusetappidele lühemad mõistlikud tähtajad, ilma et see piiraks taotluse piisavat ja täielikku läbivaatamist ning taotleja tegelikku võimalust kasutada käesolevas direktiivis sätestatud aluspõhimõtteid ja tagatise.

[...]

(23) Apellatsioonimenetlustes peaks taotlejatele teatavatel tingimustel võimaldama tasuta õigusabi ja esindamist isikute poolt, kes on selleks siseriiklike õigusaktide kohaselt pädevad. Lisaks peaks taotlejatel olema kõigis menetlusetappides õigus konsulteerida omal kulul siseriiklike õigusaktide alusel tegutsevate õigusnõustajate või muude nõustajatega.

[...]

(25) Selleks et tunnistada kaitset vajav isik nõuetekohaselt pagulaseks [Genfis 28. juulil 1951 allkirjastatud pagulasseisundi konventsiooni (*United Nations Treaty Series*, 189. kd, lk 150, nr 2545 (1954)), mida on täiendatud ja muudetud 31. jaanuaril 1967 New Yorgis sõlmitud pagulasseisundi protokolliga,] artikli 1 tähenduses või täiendava kaitse saamise kriteeriumidele vastavaks isikuks, peaks igal taotlejal olema tegelik juurdepääs menetlusele, võimalus teha koostööd ja nõuetekohaselt suhelda pädevate ametiasutustega, et esitada oma juhtumi kohta asjakohaseid asjaolusid, ning küllaldased menetlustagatised oma juhtumi menetlemiseks kõikides etappides. Lisaks sellele peaks rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise menetlus üldjuhul andma taotlejale vähemalt õiguse jääda riiki, kuni menetlev ametiasutus teeb otsuse; õiguse kasutada tõlgi teenuseid oma juhtumi esitamisel, kui ametiasutused temaga vestlevad; võimaluse suhelda ÜRO Pagulaste Ülemvoliniku Ameti esindajaga ja organisatsioonidega, kes nõustavad rahvusvahelise kaitse taotlejaid; õiguse saada nõuetekohaselt teada otsusest ning selle faktilistest

ja õiguslikest põhjendusest; võimaluse konsulteerida õigusnõustaja või muu nõustajaga; õiguse saada teavet oma juriidilise staatuse kohta menetluse otsustavatel etappidel keeles, millest taotleja aru saab või on kõigi eelduste kohaselt võimeline aru saama, ning eitava otsuse korral õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus.

[...]

(50) Asjaolu, et otsuseid rahvusvahelise kaitse taotlemise [...] kohta saab kohtus tulemuslikult vaidlustada, peegeldab Euroopa Liidu õiguse üldpõhimõtet.

[...]

(60) Käesolevas direktiivis austatakse põhiõigusi ja peetakse kinni hartaga tunnustatud põhimõtetest. Eelkõige püütakse käesoleva direktiiviga tagada inimväärikuse täielik austamine ning edendada harta artiklite 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 ja 47 kohaldamist ning direktiivi tuleb sellele vastavalt rakendada.“

4 Direktiivi artiklis 11 on ette nähtud:

„1. Liikmesriigid tagavad, et otsused rahvusvahelise kaitse taotluse kohta tehakse kirjalikult.

2. Liikmesriigid tagavad, et pagulasseisundi ja/või täiendava kaitse seisundiga seotud taotluse rahuldamata jätmise korral esitatakse otsuses selle aluseks olevad faktilised ja õiguslikud põhjendused ning et teave eitava otsuse vaidlustamise võimaluste kohta esitatakse kirjalikult.

[...]“.

5 Nimetatud direktiivi artikli 12 lõikes 1 on sätestatud:

„III peatükis sätestatud menetluste korral peavad liikmesriigid tagama, et kõigile taotlejatele oleksid antud järgmised tagatised:

[...]

e) taotlejat peab mõistliku aja jooksul teavitama menetleva ametiasutuse otsusest tema taotluse kohta. Kui taotlejat esindab ametlikult õigusnõustaja või muu nõustaja, võivad liikmesriigid otsusest teavitada teda, mitte taotlejat;

f) taotlejat peab teavitama menetleva ametiasutuse otsusest keeles, millest ta aru saab või on kõigi eelduste kohaselt võimeline aru saama, kui teda ei abista ega esinda õigusnõustaja ega muu nõustaja. Esitatav teave peab sisaldama vastavalt artikli 11 lõikele 2 teavet eitava otsuse vaidlustamise võimaluste kohta.“

6 Sama direktiivi artikli 13 lõike 2 punkti c kohaselt võivad liikmesriigid ette näha, et „taotleja peab teatama pädevatele ametiasutustele oma elukoha või aadressi ning teavitama neid selle muutumisest võimalikult kiiresti. Liikmesriigid võivad ette näha, et taotleja peab nõustuma suhtlemisega elukohas või aadressil, millest ta on pädevaid ametiasutusi viimati teavitanud“.

7 Direktiivi 2013/32 artikli 20 lõikes 1 on ette nähtud:

„Liikmesriigid tagavad taotluse korral tasuta õigusabi ja esindamise V peatüki kohastes apellatsioonimenetlustes [...]“.

8 Direktiivi artikkel 22 annab rahvusvahelise kaitse taotlejatele õiguse õigusabile ja esindamisele kõigis menetlusetappides.

9 Direktiivi artikli 23 lõikes 1 on sätestatud:

„Liikmesriigid tagavad, et siseriiklike õigusaktide alusel tunnustatud või tegutseval õigusnõustajal või muul nõustajal, kes siseriiklikes õigusaktides sätestatud tingimustel abistab või esindab taotlejat, oleks juurdepääs taotleja toimikus sisalduvale teabele, mille alusel otsus tehakse.“

10 Direktiivi artikli 33 lõike 2 kohaselt:

„Liikmesriigid võivad pidada rahvusvahelise kaitse taotlust vastuvõetamatuks ainult juhul, kui:

[...]

d) taotlus on korduv taotlus, mille puhul ei ole tuvastatud ega taotleja poolt esitatud uusi dokumente ega tõendeid seoses selle läbivaatamisega, kas taotlejat on võimalik käsitada rahvusvahelise kaitse saamise kriteeriumidele vastava isikuna [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiivi 2011/95/EL, mis käsitleb nõudeid, millele kolmandate riikide kodanikud ja kodakondsuseta isikud peavad vastama, et kvalifitseeruda rahvusvahelise kaitse saajaks, ning nõudeid pagulaste või täiendava kaitse saamise kriteeriumidele vastavate isikute ühetaolisele seisundile ja antava kaitse sisule (ELT 2011, L 337, lk 9),] alusel

[...]“.

11 Direktiivi 2013/32 artiklis 40 „Korduv taotlus“ on ette nähtud:

„1. Kui liikmesriigis rahvusvahelist kaitset taotlev isik esitab samas liikmesriigis täiendavaid selgitusi või korduva taotluse, vaatab asjaomane liikmesriik need täiendavad selgitused või korduva taotlusega kaasnevad dokumendid läbi eelneva taotluse läbivaatamise raames või läbivaatamisele kuuluva otsuse või edasikaebuse läbivaatamise raames, kui pädevad ametiasutused saavad selle raames võtta arvesse ja kaaluda kõiki täiendavate selgituste või korduva taotlusega kaasnevaid dokumente.

2. Selleks et teha artikli 33 lõike 2 punkti d kohane otsus rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetavuse kohta, tuleb korduvate rahvusvahelise kaitse taotluste puhul esmalt kontrollida, kas on tuvastatud või kas taotleja on esitanud uusi dokumente või tõendeid, mis aitavad kindlaks teha, kas taotlejat on võimalik käsitada rahvusvahelise kaitse saamise kriteeriumidele vastava isikuna [direktiivi 2011/95] alusel.

3. Kui käesoleva artikli lõikes 2 osutatud esmase kontrollimise tulemusel jõutakse järeldusele, et on tuvastatud või taotleja on esitanud uusi dokumente või tõendeid, mis olulisel määral suurendavad tõenäosust, et taotlejat saab käsitada rahvusvahelise kaitse saamise kriteeriumidele vastava isikuna [direktiivi 2011/95] alusel, vaadatakse taotlus uuesti läbi vastavalt II peatükile. Liikmesriigid võivad ette näha ka muid põhjuseid korduva taotluse uuesti läbivaatamiseks.

4. Liikmesriigid võivad ette näha, et taotlus vaadatakse uuesti läbi ainult juhul, kui asjaomane taotleja ei saanud temast mitteolenevatel põhjustel eelneva menetluse käigus tõendada käesoleva artikli lõigetes 2 ja 3 sätestatud asjaolusid, eelkõige juhul, kui ta kasutab artikli 46 kohast õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

5. Kui korduvat taotlust ei vaadata käesoleva artikli kohaselt uuesti läbi, peetakse seda vastavalt artikli 33 lõike 2 punktile d vastuvõetamatuks.

6. Käesolevas artiklis osutatud menetlust võib kohaldada ka:

- a) ülalpeetava suhtes, kes esitab taotluse pärast seda, kui ta on vastavalt artikli 7 lõikele 2 nõustunud oma juhtumi läbivaatamisega tema nimel tehtud taotluse raames, ja/või
- b) vallalise alaealise suhtes, kes esitab taotluse pärast seda, kui tema nimel on artikli 7 lõike 5 punkti c kohaselt esitatud taotlus.

Sellistel juhtudel tehakse käesoleva artikli lõikes 2 osutatud esmase kontrolli käigus kindlaks, kas ülalpeetava või vallalise alaealise olukorraga on seotud asjaolusid, mis õigustaksid eraldi taotluse esitamist.

7. Kui isik, kelle suhtes kuulub täitmisele [Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 604/2013, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest (ELT 2013, L 180, lk 31),] kohane üleandmisotsus, esitab üleandvas liikmesriigis täiendavaid selgitusi või korduva taotluse, vaatab sellised täiendavad selgitused või korduva taotluse kooskõlas käesoleva direktiiviga läbi selles määruses määratletud vastutav liikmesriik.“

12 Selle direktiivi artikli 46 lõigetes 1 ja 4 on sätestatud:

„1. Liikmesriigid tagavad, et taotlejal on õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus seoses järgnevaga:

- a) tema rahvusvahelise kaitse taotluse kohta tehtud otsus, kaasa arvatud otsus:

[...]

- ii) pidada taotlust vastuvõetamatuks vastavalt artikli 33 lõikele 2;

[...]

[...]

4. Liikmesriigid näevad ette mõistlikud tähtajad ja muud vajalikud eeskirjad, et taotlejal oleks võimalik kasutada oma õigust tõhusale õiguskaitsevahendile vastavalt lõikele 1. Tähtajad ei tohi muuta taotleja sellist õigust võimatuks või ülemäära keeruliseks.“

Belgia õigus

13 15. detsembri 1980. aasta seaduse välismaalaste riiki sisenemise, riigis viibimise ja sinna elama asumise ning riigist väljasaatmise kohta (loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (*Moniteur belge*, 31.12.1980, lk 14584) põhikohtuasjas kohaldatava redaktsiooni (edaspidi „15. detsembri 1980. aasta seadus“) artikli 39/2 §-s 1 on sätestatud:

„[Conseil du contentieux des étrangers (välismaalaste asjade halduskohus)] teeb [üldvoliniku] otsuste peale esitatud kaebuste kohta otsuse kohtuotsusega.

[...]“.

14 15. detsembri 1980. aasta seaduse artikkel 39/57 on sõnastatud järgmiselt:

„§ 1. Artiklis 39/2 nimetatud kaebused esitatakse 30 päeva jooksul alates vaidlustatava otsuse kättetoimetamisest.

Kaebus esitatakse kümne päeva jooksul alates vaidlustatava otsuse kättetoimetamisest:

[...]

3° kui kaebus esitatakse artikli 57/6 § 3 esimeses lõigus nimetud vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse peale. Siiski esitatakse kaebus viie päeva jooksul alates vaidlustatava otsuse kättetoimetamisest, kui tegemist on artikli 57/6 § 3 esimese lõigu punkti 5 alusel tehtud vastuvõetamatuks tunnistamise otsusega ja välismaalane viibib oma taotluse esitamise ajal artiklites 74/8 ja 74/9 nimetatud kohas või ta on tehtud valitsusele kättesaadavaks.

[...]

§ 2. Paragrahvis 1 nimetatud kaebetähtaeg hakkab kulgema:

[...]

2° juhul kui otsus toimetatakse kätte tähtitud kirja või tavalise kirjaga, kolmandal tööpäeval pärast päeva, mil kiri postiteenistusele üle anti, v.a juhul, kui adressaat tõendab vastupidist;

[...]

Tähtpäev arvestatakse tähtaja sisse. Kui see päev on aga laupäev, pühapäev või riigipüha, on tähtpäevaks järgmine tööpäev.

[...]“.

15 Selle seaduse artiklis 51/2 on ette nähtud:

„Välismaalane, kes esitab vastavalt artikli 50 §-le 3 rahvusvahelise kaitse taotluse, peab määrama dokumentide kättetoimetamise koha Belgias.

Kui dokumentide kättetoimetamise kohta ei määrata, loetakse, et taotleja on dokumentide kättetoimetamise kohaks valinud pagulaste ja kodakondsuseta isikute üldvoliniku asukoha.

[...]

Kõikidest valitud dokumentide kättetoimetamise koha muutustest tuleb teatada tähtitud kirjaga [üldvolinikule] ja [ministrile, kelle pädevuses on välismaalaste riigi territooriumile sisenemise, riigis viibimise ja seal elama asumise ning riigist väljasaatmise küsimused].

Ilma et see piiraks isiklikku kättetoimetamist, on igasugune kättetoimetamine tähtitud kirjaga posti teel või väljastustatega kulleri vahendusel valitud dokumentide kättetoimetamise aadressil nõuetekohane. Kui välismaalane määras dokumentide kättetoimetamise kohaks oma nõustaja aadressi, loetakse kättetoimetamist faksi teel või ükskõik missugust muud kuninga dekreedis lubatud kättetoimetamise viisi kasutades samuti nõuetekohaseks.

[...]“.

16 Nimetatud seaduse artikli 57/6 §-s 3 on ette nähtud:

„[Üldvolinik] võib tunnistada rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks, kui:

[...]

5° taotleja esitab korduva rahvusvahelise kaitse taotluse, mille puhul ei esita ta ühtegi uut tõendit ega uut asjaolu artikli 57/6/2 tähenduses;

[...]“.

- 17 Sama seaduse artikli 57/6/2 §-s 1 on sätestatud, et „[k]ui [üldvolinik] saab kätte korduva taotluse, mille edastab minister või tema volitatud isik artikli 51/8 alusel, analüüsib ta esmajärjekorras seda, kas esineb või taotleja on esitanud uusi tõendeid või uusi asjaolusid, mis suurendavad märkimisväärselt tõenäosust, et tal on õigus pagulaseks tunnistamisele artikli 48/3 tähenduses või rahvusvahelisele kaitsele artikli 48/4 tähenduses. Kui selliseid tõendeid või asjaolusid ei ole, tunnistab [üldvolinik] taotluse vastuvõetamatuks.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

- 18 Pärast esimese varjupaigataotluse rahuldamata jätmist esitas põhikohtuasja kaebaja teise rahvusvahelise kaitse taotluse, mille üldvolinik tunnistas 18. mai 2018. aasta otsusega 15. detsembri 1980. aasta seaduse artikli 57/6/2 alusel vastuvõetamatuks (edaspidi „vaidlustatud otsus“).
- 19 Kuna põhikohtuasja kaebaja ei olnud määranud riigisisese õiguse kohaselt dokumentide kättetoimetamise kohta Belgias, tehti vaidlustatud otsus talle teatavaks teispäeval, 22. mail 2018 tähtitud kirja kättetoimetamisega pagulaste ja kodakondsuseta isikute üldvoliniku asukohta.
- 20 Belgia õiguse kohaselt hakkas selle otsuse peale kaebuse esitamiseks ette nähtud kümnapäevane tähtaeg kulgema kolmandal tööpäeval pärast päeva, mil saadeti postiteenistusele üle anti, ehk reedel, 25. mail 2018. Kuna tähtpäev oli pühapäev, lükkus see edasi esmaspäevale, 4. juunile 2018.
- 21 Põhikohtuasja kaebaja ilmus üldvoliniku asukohta 30. mail 2018 ja kinnitas sel kuupäeval, et ta on vaidlustatud otsust puudutava tähtitud kirja kätte saanud.
- 22 Põhikohtuasja kaebaja esitas 7. juunil 2018 selle otsuse peale kaebuse Conseil du contentieux des étrangers'ile (välismaalaste asjade halduskohus, Belgia). Nimetatud kohus jättis 9. oktoobri 2018. aasta otsusega kaebuse rahuldamata, kuna see oli esitatud hilinenult.
- 23 Põhikohtuasja kaebaja kaebas 18. oktoobril 2018 selle kohtuotsuse peale edasi eelotsusetaotluse esitanud Conseil d'État'le (Belgia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu).
- 24 Neil asjaoludel otsustas Conseil d'État (Belgia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [direktiivi 2013/32] artiklit 46, mille kohaselt peab taotlejal olema õigus tõhusale õiguskaitsevahendile seoses tema rahvusvahelise kaitse taotluse kohta tehtud otsusega, ning [harta] artiklit 47 tuleb tõlgendada nii, et niisugune riigisisene menetlusnorm – nagu [15. detsembri 1980. aasta seaduse] artikkel 39/57 koostoimes sama seaduse artikliga 51/2, artikli 57/6 § 3 esimese lõigu punktiga 5 ja artikli 57/6/2 lõikega 1, mille kohaselt on kolmanda riigi kodaniku korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse puhul kaebetähtaeg kümme kalendripäeva alates haldusotsuse kättetoimetamisest – on nende sätetega vastuolus eelkõige juhul, kui otsus toimetati kätte [pagulaste ja kodakondsuseta isikute üldvoliniku] asukohta, kus seaduse kohaselt „loetakse“ olevat kaebaja dokumentide kättetoimetamise koht?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

- 25 Oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2013/32 artiklit 46 koostoimes harta artikliga 47 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis näevad korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse vaidlustamiseks ette riigipühasid ja puhkepäevi hõlmava kümnepäevase õigustlõpetava tähtaja alates sellise otsuse kättetoimetamisest, sealhulgas juhul, kui olukorras, kus taotleja ei ole selles liikmesriigis dokumentide kättetoimetamise kohta määranud, toimetatakse otsus kätte selle riigiasutuse asukohta, kes on pädev neid taotlusi läbi vaatama.
- 26 Direktiivi 2013/32 artikkel 46 kohustab liikmesriike tagama õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus seoses rahvusvahelise kaitse taotluse rahuldamata jätmise otsusega, sealhulgas seoses otsusega tunnistada taotlus vastuvõetamatuks.
- 27 Direktiivi 2013/32 artiklis 46 ette nähtud õiguskaitsevahendi tunnusjooned tuleb kindlaks määrata vastavalt harta artiklile 47, mille kohaselt on igaühel, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, selles artiklis kehtestatud tingimuste kohaselt õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus (18. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).

Kättetoimetamine pädeva asutuse asukohta

- 28 Esimesena tuleb kontrollida, kas direktiivi 2013/32 artikliga 46 on vastuolus riigisisised õigusnormid, mille kohaselt toimetatakse selliseid rahvusvahelise kaitse taotlejaid puudutavad otsused, kes ei ole asjaomases liikmesriigis kohtudokumentide kättetoimetamise kohta määranud, kätte selle riigiasutuse asukohta, kes on pädev neid taotlusi läbi vaatama, kusjuures sellest kättetoimetamisest alates hakkab kulgema nende otsuste vaidlustamiseks seaduses ette nähtud tähtaeg.
- 29 Rahvusvahelise kaitse taotluste kohta tehtud otsuste asjaomastele taotlejatele kättetoimetamine on oluline, et tagada nende õigus tõhusale õiguskaitsevahendile, kuna see võimaldab taotlejatel nende otsustega tutvuda ja vajaduse korral vaidlustada need riigisiseses õiguses ette nähtud kaebetähtaja jooksul, kui kättetoimetatud otsus on eitav.
- 30 Kuigi direktiivi 2013/32 põhjenduses 25 on mainitud asjaolu, et rahvusvahelise kaitse taotlejatele tuleb nende taotlustega seotud otsused nõuetekohaselt teatavaks teha, ei näe see direktiiv siiski ette konkreetset korda nende otsuste kättetoimetamiseks.
- 31 Ühelt poolt on direktiivi 2013/32 artikli 11 lõigetes 1 ja 2 üksnes märgitud, et liikmesriigid tagavad, et rahvusvahelise kaitse taotlusi puudutavad otsused ja võimalus eitava otsuse vaidlustamiseks tehakse asjaomastele taotlejatele teatavaks kirjalikult. Teiselt poolt piirdatakse selles direktiivis taotlejatele ette nähtud tagatiste puhul, ilma ühegi täpsustuseta, üksnes sellega, et direktiivi artikli 12 punktides e ja f on märgitud esiteks tagatis, et taotlejaid mõistliku aja jooksul teavitatakse pädeva asutuse otsusest nende taotluste kohta, ja teiseks direktiivi artikli 11 lõike 2 kohane tagatis, et neid teavitatakse pädeva asutuse otsusest keeles, millest nad aru saavad, ja võimalusest eitav otsus vaidlustada.
- 32 Lisaks tuleb täheldada, et direktiivi 2013/32 artikli 13 lõike 2 punkt c lubab liikmesriikidel kehtestada rahvusvahelise kaitse taotlejatele kohustuse märkida oma elukoht või aadress oma taotlustega seotud teabe edastamiseks. Ükski selle direktiivi säte ei näe siiski ette võimalikke tagajärgi, mida liikmesriigid peaksid seda võimalust kasutades ette nägema juhuks, kui nimetatud teabe edastamise kohta ei ole sellist märke tehtud.

- 33 Lõpuks jätab direktiivi 2013/32 artikli 46 lõige 4 liikmesriikide pädevusse näha ette vajalikud õigusnormid, et rahvusvahelise kaitse taotlejad saaksid kasutada oma õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.
- 34 Samas tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleb juhul, kui mõnes valdkonnas puuduvad liidu õigusnormid, iga liikmesriigi õiguskorras menetlusautonoomia põhimõttest lähtudes kehtestada kohtusse pöördumist reguleerivad menetlusnormid, mille eesmärk on tagada õigussubjektidele nende õigused, kuid seda tuleb siiski teha nii, et need ei oleks vähem soodsad kui liikmesriigi õiguse kohaldamisalasse kuuluvaid sarnaseid olukordi reguleerivad normid (võrdväarsuse põhimõte) ega muudaks liidu õigusega antud õiguste teostamist tegelikult võimatuks või ülemäära keeruliseks (tõhususe põhimõte) (19. märtsi 2020. aasta kohtuotsus LH (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 35 Järelikult kuuluvad rahvusvahelise kaitse taotlusi käsitlevate otsuste kättetoimetamist käsitlevad menetlusnormid liikmesriikide menetlusautonoomia põhimõtte alla, kuid sealjuures tuleb järgida võrdväarsuse ja tõhususe põhimõtteid.
- 36 Mis esiteks puudutab võrdväarsuse põhimõtet, siis tuleneb Euroopa Kohtu praktikast, et selle põhimõtte järgimine nõuab riigisisese õiguse ja liidu õiguse rikkumisel põhinevate sarnaste õiguskaitsevahendite võrdset käsitlemist (26. septembri 2018. aasta kohtuotsus Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (apellatsioonkaebuse peatav toime), C-180/17, EU:C:2018:775, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 37 Niisiis tuleb ühelt poolt tuvastada võrreldavad menetlused või õiguskaitsevahendid ja teiselt poolt teha kindlaks, kas riigisisesel õigusel põhinevaid õiguskaitsevahendeid käsitletakse soodsamalt kui õiguskaitsevahendeid, mis puudutavad isikutele liidu õigusest tulenevate õiguste kaitset (26. septembri 2018. aasta kohtuotsus Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (apellatsioonkaebuse peatav toime), C-180/17, EU:C:2018:775, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 38 Mis puudutab õiguskaitsevahendite võrreldavust, siis peab liikmesriigi kohus, kellele on vahetult teada kohaldatavad menetlusnormid, hindama asjaomaste õiguskaitsevahendite sarnasust, võttes arvesse nende eset, alust ja olulisi tunnuseid (26. septembri 2018. aasta kohtuotsus Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (apellatsioonkaebuse peatav toime), C-180/17, EU:C:2018:775, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 39 Õiguskaitsevahendite sarnase käsitlemise kohta tuleb meenutada, et alati, kui tekib küsimus, kas riigisisene menetlusnorm, mis puudutab liidu õigusel põhinevat õiguskaitsevahendit, on ebasoodsam kui menetlusnormid, mis puudutavad sarnaseid riigisiseseid õiguskaitsevahendeid, peab liikmesriigi kohus seda analüüsima, võttes arvesse asjasse puutuvate normide kohta menetluses tervikuna, menetluse kulgu ning nende menetlusnormide eripära erinevates liikmesriigi kohtutes (26. septembri 2018. aasta kohtuotsus Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (apellatsioonkaebuse peatav toime), C-180/17, EU:C:2018:775, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 40 Käesoleval juhul väidab põhikohtuasja kaebaja, et põhikohtuasjas kõne all olevad riigisiseseid õigusnormid rikuvad võrdväarsuse põhimõtet, kuna ühelt poolt ei ilmne Conseil d'État' kohtupraktikast – välja arvatud varjupaiga valdkonnas –, et kättetoimetamisest riigiasutuse asukohta, mida riigisisese õiguse kohaselt loetakse valitud dokumentide kättetoimetamise kohaks, hakkab kulgema õigustlõpetav tähtaeg, ning teiselt poolt hakkab selle kohtupraktika kohaselt akti puhul, mida ei pea avaldama ega kätte toimetama, kaebetähtaeg kulgema sellest, kui aktist ollakse piisavalt teadlik.
- 41 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on käesoleva kohtuotsuse punktides 36–39 viidatud Euroopa Kohtu praktikast arvestades kontrollida, kas põhikohtuasjas kõne all olevad riigisiseseid õigusnormid on võrdväarsuse põhimõttega kooskõlas.

- 42 Mis teiseks puudutab tõhususe põhimõttega seotud tingimuse järgimist selliste riigisiseste õigusnormide puhul, nagu on kõne all põhikohtuasjas, siis tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleb iga juhtumit, mille puhul kerkib küsimus, kas mõni riigisisene menetlusnorm muudab liidu õiguse kohaldamise võimatuks või ülemäära keeruliseks, analüüsida arvestades selle normi kohta menetluses tervikuna, menetluse kulgu ning selle eripära erinevates liikmesriigi kohtutes. Selleks tuleb vajaduse korral arvesse võtta muu hulgas kaitseõiguste tagamist, õiguskindluse põhimõtet ja menetluse korrakohast kulgemist (24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus XC jt, C-234/17, EU:C:2018:853, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 43 Sellega seoses tuleb täheldada, et riigisisene menetlusnorm – mis näeb ette, et juhul, kui rahvusvahelise kaitse taotleja ei ole dokumentide kättetoimetamise kohta määranud, toimetatakse tema suhtes tehtud otsus kätte selle riigiasutuse asukohta, kes on pädev neid taotlusi läbi vaatama, kusjuures sellest kättetoimetamisest alates hakkab kulgema selle otsuse peale kaebuse esitamiseks riigisiseses õiguses ette nähtud tähtaeg – võib põhimõtteliselt olla põhjendatud õiguskindluse ja rahvusvahelise kaitse taotluste läbivaatamise menetluse korrakohase kulgemise kaalutlustega.
- 44 Nimelt ei saaks sellise normi puudumisel otsuseid, mis puudutavad taotlejaid, kes ei ole dokumentide kättetoimetamise kohta määranud, neile ametlikult kätte toimetada ja neil ei oleks seega toimet. Kui nimetatud asutuse asukohta kättetoimetamise tulemusel ei hakkaks vaidlustamiseks ette nähtud tähtajad selliste taotlejate suhtes tehtud otsuste puhul kulgema, saaks neid otsuseid kohtus vaidlustada ilma ajalise piiranguta ning need ei jõustuks suisa kunagi, mistõttu ei saaks pädevad riigiasutused astuda vajalikke samme seoses eitavate otsuste tagajärgedega eelkõige asjaomaste taotlejate riigis viibimisele.
- 45 Nagu Belgia valitsus oma kirjalikes seisukohtades märkis, annavad sellised riigisisemed õigusnormid nagu põhikohtuasjas käsitletavat pealegi nende taotlejatele, kellel ei ole pädevale asutusele kindlat postiaadressi esitada, võimaluse see oluline puudus kõrvaldada, kuna nende jaoks on ette nähtud õiguslik mehhanism, mille kohaselt toimetatakse neid puudutavad otsused, kutsed ja muud teabenõuded nende jaoks kindlasse kohta, kus nad on enamasti juba käinud. Seda silmas pidades hõlbustavad sellised õigusnormid nende taotlejate õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile teostamist ja aitavad kaasa nende kaitseõiguste tagamisele.
- 46 Samas saab neil õigusnormidel olla selline toime vaid topelttingimusel: esiteks, et taotlejat teavitatakse nõuetekohaselt sellest, et kui ta ei esita aadressi asjaomases liikmesriigis, toimetatakse pädeva asutuse poolt talle tema rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise käigus adresseeritud kirjad kätte pagulaste ja kodakondsuseta isikute üldvoliniku asukohta, ning teiseks, et sellesse asukohta pääsemise tingimused ei muuda nimetatud kirjade kättesaamist ülemäära keeruliseks.
- 47 Eeltoodust tuleneb, et direktiivi 2013/32 artikliga 46 ei ole vastuolus riigisisemed õigusnormid, mille kohaselt toimetatakse selliseid rahvusvahelise kaitse taotlejaid puudutavad otsused, kes ei ole määranud asjaomases liikmesriigis dokumentide kättetoimetamise kohta, kätte selle riigiasutuse asukohta, kes on pädev neid taotlusi läbi vaatama, kui esiteks teavitatakse neid taotlejaid sellest, et kui nad ei ole määranud oma taotluse kohta tehtud otsuse kättetoimetamise kohta, siis loetakse, et nad on selleks määranud selle riigiasutuse asukohta, kes on pädev neid taotlusi läbi vaatama, kui teiseks ei muuda nimetatud taotlejate sellesse asukohta pääsemise tingimused neid puudutavate otsuste kättesaamist neile ülemäära keeruliseks ning kui kolmandaks järgitakse võrdvärsuse põhimõtet. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on kontrollida, kas põhikohtuasjas kõne all olevad riigisisemed õigusnormid vastavad nende nõuetele.

Kümnepäevane õigustlõpetav kaebetähtaeg, mis hõlmab ka riigipühasid ja puhkepäevi

- 48 Teisena tuleb kontrollida, kas direktiivi 2013/32 artikliga 46 on vastuolus riigisisised õigusnormid, mis näevad korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse peale kaebuse esitamiseks ette riigipühasid ja puhkepäevi hõlmava kümnepäevase õigustlõpetava tähtaja.
- 49 Direktiivi 2013/32 artikli 46 lõige 4 jätab liikmesriikide pädevusse näha ette mõistlikud tähtajad selleks, et rahvusvahelise kaitse taotlejad saaksid kasutada oma õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, täpsustades, et ettenähtud tähtajad ei tohi muuta selle õiguse teostamist võimatuks või ülemäära keeruliseks.
- 50 Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 34, kuulub kaebetähtaegade kehtestamine rahvusvahelise kaitse menetluse raames liikmesriikide menetlusautonoomia põhimõtte alla, kuid sealjuures tuleb järgida võrdväarsuse ja tõhususe põhimõtteid.
- 51 Mis käesoleval juhul puudutab esiteks võrdväarsuse põhimõtte järgimist, siis väidab põhikohtuasja kaebaja, et riigisisised õigusnormid, mis näevad korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse vaidlustamiseks ette riigipühasid ja puhkepäevi hõlmava kümnepäevase tähtaja, rikuvad seda põhimõtet sellega, et ühelt poolt tuleb riigisisese õiguse kohaselt tühistamiskaebused muude halduse üksikotsuste peale kui need, mis tehakse välismaalaste riiki sisenemise, riigis viibimise ja sinna elama asumise ning riigist väljasaatmise kohta, esitada 60 päeva jooksul pärast asjaomase otsuse avaldamist, kättetoimetamist või sellest teada saamist, ja teiselt poolt saab varjupaigataotlejate vastuvõtmist käsitlevate otsuste peale kohtule kaebuse esitada kolme kuu jooksul alates nende kättetoimetamisest.
- 52 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul tuleb käesoleva kohtuotsuse punktides 36–39 viidatud Euroopa Kohtu praktikast arvestades kontrollida, kas põhikohtuasjas käsitletavat õigusnormid, mis ühelt poolt näevad ette kümnepäevase kaebetähtaja, ja teiselt poolt, et see tähtaeg hõlmab riigipühasid ja puhkepäevi, järgivad võrdväarsuse põhimõtet.
- 53 Mis teiseks puudutab tõhususe põhimõtet, siis tuleb meenutada, et Euroopa Kohus on tunnistanud liidu õigusega kooskõlas olevaks selle, kui õiguskindluse huvides määratakse mõistlikud ja õigustlõpetavad õiguskaitsevahendi kasutamise tähtajad, kuna sellised tähtajad ei muuda liidu õiguskorraga antud õiguste kasutamist praktiliselt võimatuks ega ülemäära keeruliseks. Euroopa Kohus on veel leidnud, et liikmesriikide ülesanne on kindlaks määrata liidu õiguse kohaldamisalasse kuuluvate riigisiseste õigusnormide puhul tähtajad, võttes arvesse eelkõige tehtavate otsuste olulisust nende adressaatidele, menetluste ja kohaldatavate õigusnormide keerukust, võimalike asjasse puutuvate isikute arvu ja muid avalikke või erahuvisid, millega tuleb arvestada (29. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus Pontin, C-63/08, EU:C:2009:666, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 54 Selles osas on asjaolu, et korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuste vaidlustamiseks nähakse ette lühem tähtaeg, kooskõlas rahvusvahelise kaitse taotluste kiire menetlemise eesmärgiga, vastates kooskõlas direktiivi 2013/32 põhjendusega 18 nii liikmesriikide kui sellise kaitse taotlejate huvile.
- 55 Lisaks, kuna kaebetähtaja lühendamise tagab vastuvõetamatute rahvusvahelise kaitse taotluste kiirema menetlemise, võimaldab see nende isikute taotluste tõhusamat lahendamist, kelle puhul on pagulasseisundi saamine põhjendatud (vt selle kohta 28. juuli 2011. aasta kohtuotsus Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, punkt 65), ja aitab seega kaasa rahvusvahelise taotluste läbivaatamise menetluse korrakohasele kulgemisele.

- 56 Riigisisesed õigusnormid, mis näevad ette, et rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse kaebetähtaeg on kümme päeva, sealhulgas riigipühad ja puhkepäevad, võivad seega olla põhimõtteliselt põhjendatud, arvestades direktiiviga 2013/32 taotletavat kiirust, õiguskindluse põhimõtet ja rahvusvahelise kaitse taotluste läbivaatamise menetluse korrakohast kulgemist.
- 57 Euroopa Kohtu praktikast nähtub siiski, et tõhususe põhimõtte nõuete järgimiseks peab see tähtaeg olema tõhusa õiguskaitsevahendi ettevalmistamiseks ja esitamiseks tegelikult piisav (vt selle kohta 26. septembri 2013. aasta kohtuotsus *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, punkt 80 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 58 Sellega seoses tuleb esiteks märkida ühelt poolt, et igale korduval rahvusvahelise kaitse taotlusele eelnes esimene taotlus, mis on jäetud lõplikult rahuldamata ja mille raames on pädev asutus teinud ammendava analüüsi, et teha kindlaks, kas asjaomane taotleja vastab rahvusvahelise kaitse saamise tingimustele. Teiselt poolt oli taotlejal enne tagasilükkava otsuse jõustumist õigus esitada selle peale kaebus.
- 59 Selles kontekstis tuleb märkida, et nagu tuleneb direktiivi 2013/32 artiklist 40, on korduva rahvusvahelise kaitse taotluse eesmärk, et asjaomane taotleja esitaks uusi tõendeid või asjaolusid võrreldes nendega, mida uuriti eelmise taotluse raames, ja mis oluliselt suurendavad tõenäosust, et taotleja vastab rahvusvahelise kaitse saamise kriteeriumidele. Kui sellise taotluse suhtes läbiviidavast esialgselt uurimisest nähtub, et sellised uued tõendid või sellised uued asjaolud on ilmnunud või taotleja on need esitanud, jätkatakse taotluse läbivaatamist vastavalt selle direktiivi II peatükile. Seevastu juhul, kui esialgse uurimise käigus selliseid tõendeid või asjaolusid ei ilmne, tunnistatakse nimetatud taotlus vastavalt direktiivi artikli 33 lõike 2 punktile d vastuvõetamatuks.
- 60 Seega peab kohus, kellele on esitatud kaebus korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse peale, piirduma selle kontrollimisega, kas vastupidi pädeva asutuse otsusele on selle taotluse esialgsel uurimisel ilmnunud uued tõendid või asjaolud eelmises punktis viidatud tähenduses. Sellest tuleneb, et sellele kohtule esitatud kaebuses peab taotleja sisuliselt piirduma selle tõendamisega, et oli alust arvata, et esinevad uued tõendid või asjaolud võrreldes nendega, mida uuriti tema eelmise taotluse raames.
- 61 Seega ei piirdu sellise kaebuse puhul selle arvesseminev sisu mitte ainult eelmises punktis mainitud elementidega, vaid on ka tihedalt seotud korduva taotluse sisuga, mille kohta tehti läbivaatamata jätmise otsus, mistõttu vastupidi sellele, mida väidab põhikohtuasja kaebaja oma kirjalikes seisukohtades, ei ole sellise kaebuse koostamine *a priori* eriti keeruline, mis nõuaks pikemat kui kümnapäevast tähtaega, mis hõlmab riigipühaid ja puhkepäevi.
- 62 Teiseks tuleb meenutada, et direktiivi 2013/32 artiklis 46 ette nähtud kohtusse pöördumisel on kaebajatele tagatud teatud arv konkreetseid menetlusõigusi, sealhulgas – nagu nähtub direktiivi 2013/32 artiklitest 20 ja 22 koostoimes direktiivi põhjendusega 23 – tasuta õigusabi ja esindamise võimalus ning võimalus konsulteerida õigusnõustajaga. Lisaks tagab nimetatud direktiivi artikkel 23 taotleja õigusnõustajale õiguse tutvuda teabega, mis on lisatud taotleja toimikusse, mille alusel otsus on tehtud või tehakse.
- 63 Järelikult saab kaebetähtaega pidada tõhusa õiguskaitsevahendi ettevalmistamiseks ja esitamiseks tegelikult piisavaks üksnes siis, kui taotlejal on selle tähtaja jooksul eelmises punktis nimetatud menetluslikud tagatised; kas see nii on, peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.
- 64 Kui kontrollimisel ei selgu vastupidist, ei tundu kümnapäevane tähtaeg, mis hõlmab riigipühaid ja puhkepäevi, tegelikult ebapiisav, et korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse peale tõhus õiguskaitsevahend ette valmistada ja see esitada.

- 65 Selline järeldus kehtib käesoleval juhul seda enam, et nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 14, näevad põhikohtuasjas kõne all olevad riigisisised õigusnormid ette esiteks, et juhul, kui kättetoimetamine toimub tähtitud kirjaga, pikeneb see tähtaeg kolme tööpäeva võrra, ja teiseks, et kui tähtpäev on laupäev, pühapäev või riigipüha, lükkub tähtpäev edasi järgmisele tööpäevale, ning neid reegleid kohaldata ka käesoleval juhul.
- 66 Neil asjaoludel ei ole direktiivi 2013/32 artikliga 46 vastuolus riigisisised õigusnormid, mis näevad korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse peale kaebuse esitamiseks ette riigipühasid ja puhkepäevi hõlmava kümnepäevase õigustlõpetava tähtaja, tingimusel et niisuguse tähtaja jooksul on sellise otsuse adressaatidest taotlejatele kindlustatud liidu õigusega rahvusvahelise kaitse taotlejatele antud menetluslikud tagatised; kas see on nii, peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.
- 67 Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 2013/32 artiklit 46 koostoimes harta artikliga 47 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid – mis näevad korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse vaidlustamiseks ette riigipühasid ja puhkepäevi hõlmava kümnepäevase õigustlõpetava tähtaja alates sellise otsuse kättetoimetamisest, kusjuures juhul, kui taotleja ei ole selles liikmesriigis dokumentide kättetoimetamise kohta määranud, toimetatakse otsus kätte selle riigiasutuse asukohta, kes on pädev neid taotlusi läbi vaatama – tingimusel, et esiteks teavitatakse taotlejaid sellest, et kui nad ei ole määranud oma taotluse kohta tehtud otsuse kättetoimetamise kohta, siis loetakse, et nad on selleks määranud selle riigiasutuse asukoha; et teiseks ei muuda nimetatud taotlejate sellesse asukohta pääsemise tingimused neid puudutavate otsuste kättesaamist neile ülemäära keeruliseks; et kolmandaks on selle tähtaja jooksul neile taotlejatele kindlustatud liidu õigusega rahvusvahelise kaitse taotlejatele antud menetluslikud tagatised ning et neljandaks järgitakse võrdväarsuse põhimõtet. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on kontrollida, kas põhikohtuasjas kõne all olevad riigisisised õigusnormid vastavad nendele nõuetele.

Kohtukulud

- 68 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta artiklit 46 koostoimes Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 47 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid – mis näevad korduva rahvusvahelise kaitse taotluse vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse vaidlustamiseks ette riigipühasid ja puhkepäevi hõlmava kümnepäevase õigustlõpetava tähtaja alates sellise otsuse kättetoimetamisest, kusjuures juhul, kui taotleja ei ole selles liikmesriigis dokumentide kättetoimetamise kohta määranud, toimetatakse otsus kätte selle riigiasutuse asukohta, kes on pädev neid taotlusi läbi vaatama – tingimusel, et esiteks teavitatakse taotlejaid sellest, et kui nad ei ole määranud oma taotluse kohta tehtud otsuse kättetoimetamise kohta, siis loetakse, et nad on selleks määranud selle riigiasutuse asukoha; et teiseks ei muuda nimetatud taotlejate sellesse asukohta pääsemise tingimused neid puudutavate otsuste kättesaamist neile ülemäära keeruliseks; et kolmandaks on selle tähtaja jooksul neile taotlejatele kindlustatud liidu õigusega rahvusvahelise kaitse taotlejatele antud menetluslikud tagatised ning et neljandaks järgitakse võrdväarsuse põhimõtet. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on kontrollida, kas põhikohtuasjas kõne all olevad riigisisised õigusnormid vastavad nendele nõuetele.

Allkirjad